

ניחה פוקס (1927-2019)

אנחנו מביאים היום לקבורה את חברתנו ניחה פוקס, בת 92 במותה. מצבה הקשה בשנים האחרונות, פיזית ונפשית, השכיחו את השנים היפות והחשובות של ניחה בקיבוץ. מהצעירים ודאי רבים לא זכו להכיר אותה. בחברה ובחברה הקיבוצית יש מי שעושים עבודות הנחשבות בתודעת החברים כחשובות- בעלי תפקידים, בעלי מקצוע, בעלי דעה, אבל יש מי שעושים עבודה שקטה, שלפעמים לא בולטת לעין, אבל היא דווקא חשובה מאוד לאנשים כפרט, לאלה שצריכים טיפול רפואי, עזרה בחיים היומיומיים, שזקוקים לדמות של המאלך הטוב שדופק בבית ובה לעזור – מצווה לשם מצווה ללא קבלת רווח.

את ניחה אפשר לשבח בקטגוריה הזאת בשנים הראשונות לעלייתה, בסביבות שנת 1967 עבדה בחינוך כמטפלת ועבדה בבית התינוקות. בהמשך הקדישה עצמה לטיפול פרטני, לדאוג לאוכלוסייה המבוגרת, להביא להם אוכל, לדאוג לצרכיהם ולהביא מזון לכאביהם. בשנים אלה היתה לנו אוכלוסייה של הורים של חברים, אנשים מבוגרים, שאנחנו כצעירים בני 30-40 ראינו אותם ממש כזקנים, למרות שהיום גם השכבה הותיקה של החברים מגיעה לשנים אלה ובכלל מרגישים צעירים.

ניחה שרתה את אלה שהיו זקוקים לעזרה. לברר כל בוקר מה שלום כל אחד, לברר מה חסר להם ולטפל בסם, בזריקה, בחבישה ובמילה טובה. כך הכרנו אותה מתהלכת בין הבתים, בין הבתים למרפאה.

אומרות הבריות שהצטיינה גם בטיפולים רפואיים, עשתה התעמלות למבוגרים, תרגילים ועיסויים מצוינים שעזרו מאוד באופן פיזי.

כולם מוכנים להעיד עליה כאישה שהיתה מוכנה, יותר מזה, אוהבת לעזור והעזרה לאנשים היתה משימת חייה.

החיים לא היו קלים, עקבתי אחריה בטיפול בבן, אברהםזיניו, שלקה בקשיים רבים, נפשיים והיה למשפחה דאגה מתמדת. מאידך ראו הרבה נחת בבנות סמה ומשפחתה הענפה ובבת סוניה. השנים האחרונות ומצבך הרפואי הרחיקו אותך מהעשייה הברוכה שלך, אבל אנחנו זוכרים אותך כנמלה טובה טובת לב, מוכנה לעזור ועזרת ואנחנו מודים לך על כך, קן הנמלים, כל חברי ברור חיל.

לכי בשלום, תנחומים לכל בני המשפחה הקרובה ולמשפחת פוקס, יהי זכרך ברוך.

כתב וקרא אברהם שנפלד בלוויתה של ניחה פוקס ז"ל.

21/6/19

האמא היקרה שלי הייתה אישה טובה, אוהבת אנשים ואהובה עליהם. החיים לא תמיד היטיבו עמה. הבן הבכור שלה התגלה כסובל מפיגור שכלי, אני זוכרת שתמיד קראה לו Abraozinho (אברהם הקטן) בחיבה. הבן השני והיפהפה שלה נפטר בגיל ארבעה חודשים ולא זמן רב לאחר מכן גילו לאבא מורסה במוח שהצריכה ניתוח שהיה מסובך בימים ההם. אמא התמודדה בחייה עם אתגרים לא פשוטים.

ולמרות זאת הייתה תמיד מוכנה לעזור ולהעניק הרבה טוב לכל מי שהיה זקוק לעזרה. כשהגשימה את החלום לעלות לישראל, עבדה תקופה קצרה כאחות ולאחר מכן בבית התינוקות ועם ילדים. כשסיימה את עבודתה השתתפה בקורס של התעמלות לגמלאים והחלה להעביר חוג התעמלות למבוגרים. היא גם עשתה עיסויים למי שסבל מכאבי גב. היו לה ידיים טובות ומיטיבות. השנתיים האחרונות היו ברובן טובות, בטיפולה המסור והנפלא של דניה. היה להן חיבור מדהים. דניה הייתה ה"מיידלה" שלה ואני שמחה שכך היא חוותה את שנותיה האחרונות. יהי זכרה ברוך